

Kancelář ředitele Figginsse, pondělí ráno

Rachel Berryová se jen na chvilku zastavila před dveřmi kanceláře ředitele Figginsse, aby si povytáhla podkolenky a uhladila boky manšestrové sukně. Její růžovo-zelený zapínací pulovr s bílými knoflíky jako by křičel *Jedničkářka!* Řediteli Figginssovi však nebylo třeba připomínat, že Rachel je unikát. McKinleyova střední nebyla škola, kde by studenti chtěli vyčnívat. A Rachel vyčnívala.

„Dobré ráno, paní Goodrichová,“ vyslala Rachel svůj tisíci-wattový úsměv k zakaboněné sekretářce. Paní Goodrichová byla vždycky cítit jako těsto na koblihy a z jakéhosi důvodu se na Rachel vždycky mračila. Zdálo se, že je to nespravedlivé. Měla by být přece ráda, že do ředitelovy kanceláře vstupuje někdo jiný než mladistvý delikvent. „Je tam pan ředitel?“

„Jsi objednaná, Rachel?“ Paní Goodrichová zírala na Rachel malinkýma očkama přes okraj bifokálních brýlí.

„Ne, ale pan ředitel mi řekl, že mě vždycky rád vidí.“ Rachel provanula kolem stolu paní Goodrichové a pocítila slabou chuť na něco sladkého. Když ve svých mokasínech tiše kráčela po opotřebovaném zátěžovém koberci a vcházela otevřenými dveřmi do ředitelovy kanceláře, pomyslela si, jaká je škoda, že si pan ředitel dosud nepořídil parkety. Rachel se však nedala smutnou existencí pana ředitele zdeptat. Dnes ne. Ředitel možná trčí v ubohé kanceláři v ubohé Limě v Ohiu, ale Rachel Berryová tu nezůstane navždy. Určitě ne, pokud k tomu bude moci také něco říct.

První rok na střední škole se Rachel moc nevydařil. Myslela si, že střední škola jí pomůže uvědomit si samu sebe a také lidem kolem ní ukáže, jak je výjimečná a nadaná. Místo toho pokaždé, když v hodině dějepisu zvedla ruku, aby nabídla – vždy správnou – odpověď, její spolužáci protáčeli panenky. Pokaždé, když vstala, aby na tabuli – vždy správně – vyřešila matematický příklad, někdo jí nastavil nohu. A kdykoli se přihlásila, že sehraje některou roli – obvykle hlavní – v některé Shakespearově hře, kterou četli v hodinách angličtiny u pana Horna, někdo začal remcat. Jenom v Limě byl zesměšňován ten, kdo toužil Limu opustit.

Vrcholem jejího ponížení se však stala nevydařená kampaň před volbou předsedkyně ročníku. Plakáty, které s takovou péčí vyrobila a zkombinovala na nich vlastenecké červené, bílé a modré pruhy se svými typickými zlatými hvězdami, měly téměř profesionální kvalitu. Ale všechny plakáty i ty chytlavé

slogany, které vymyslela se svými táty, všelijak znesvětili její odpůrci. Někdo vzal fix a VOLTE BERRYOVOU – JE SKVĚLÁ přepsal na VOLTE BERRYOVOU – JE DĚSNÁ. Po volbách, které – dle očekávání – vyhrál oblíbený Sebastian Carmichael, požádala Rachel o přepočítání hlasů. Jessica Davenportová, jedna z oficiálních sčítaček hlasů, řekla Rachel, že žádný kandidát dosud neprohrál o tolik hlasů. V dějinách školy. Řekla, že hlasy dvakrát přepočítali, ale jen proto, že si mysleli, že se spletli. Nespletli.

„Rachel? Dobré jitro,“ vzhledl ředitel Figgins od stolu. Oknem za ním bylo vidět na parkoviště pro studenty v celé jeho kráse. Studenti schovaní za auty si dávali poslední šluky z cigaret. Skupinka fotbalistů postávala kolem několika bažantů, možná jim vyhrožovali, že je zavrou do přenosných záchodů za tribunou na stadionu. „Dnes nemám čas. Někdo nalil padesát litrů borůvkového sirupu do bazénu a celý plavecký tým zmodral.“ Ztěžka si povzdychl. Když měl ředitel starosti, jeho slabý indický přízvuk byl mnohem nápadnější. Rachel jako dcera dvou homosexuálních tátů ocenila fakt, že Lima se tolik liší od ostatních měst Středozápadu.

„Nerada ruším, pane řediteli, ale je to velmi důležité.“ Ladně usedla na jednu z židlí před Figginsovým stolem a pokusila se ignorovat neelegantní prdlový zvuk, který se ozval z koženého sedáku, a pečlivě překřížila nohy. Ano, první ročník měla za sebou. Už to byla jen vzdálená vzpomínka.

„Ano, Rachel?“ Figgins si promnul tmavé kruhy pod očima a Rachel na chvíli zapochybovala, jestli má ředitel doma

všechno v pořádku. Nikdy nevypadal moc spokojeně. „Proč mi rovnou nepovíš, o co jde?“

„Jak asi víte, pane řediteli, McKinleyova střední má zoufale omezený výběr tvůrčích možností pro umělecky zaměřené studenty, jako jsem já.“ Byla to pravda. Co si Rachel pamatovala, její otcové jí dovolovali hlásit se do všech kroužků, kam chtěla. Učila se step a balet a krátce i hip-hop. Chodila na zpěv, klavír, herectví. Na kursy rétoriky. Na hudební improvizaci. Účastnila se soutěží krásy. Zkrátka všeho, kde měla Rachel možnost vyjít na jeviště.

Po přechodu na střední školu se však zdálo, že všechny příležitosti zmizely. Na střední škole to byla jen samá politika.

„Ano, tedy...“ Ředitel Figgins si odhrnul vlasy s čela, čímž odhalil své postupující kouty. „Při škrtech v rozpočtu je to velice složité. Nevím, jestli s tím můžu něco udělat.“

„Ale můžete, pane řediteli.“ Rachel byla přesvědčena, že když jí někdo odpoví „ne“, bývá obvykle jen líný vymyslet, jak by se dalo říct „ano“.

„Tak mi tedy porad.“

Ráno, když ve svém pokoji cvičila pravidelnou půlhodinku na orbitreku, si Rachel připravila celou řeč. Pevně věřila v holistickou medicínu. Ráno se probouzela časně, aby stihla buď cvičení na srdce nebo jógu. Tento zvyk ji udržoval v rovnováze. „Uvědomila jsem si, že ve škole je jedna příležitost, která není dostatečně využívána. A já bych ji chtěla využít. Jsou to ranní hlášení.“ Přitom učinila pažemi rozmáchlé gesto, jako by právě oznamovala, kdo získal Oscara.

„Ale paní Applethorpová přece...“

„Já vím, pane řediteli.“ Paní Applethorpová zapisovala docházku a každé ráno, vždycky o první přestávce četla s elánem funebráka denní hlášení. „Napadlo mě, že by bylo spravedlivé umožnit někomu jinému, aby to zkusil. Někomu, kdo by těm oznámením uměl dát opravdový šmrnc.“

Rachel jen těžko dokázala sedět, když cítila, že je tak blízko úspěchu. Je snad lepší možnost jak upozornit na sebe a na svůj nádherný hlas? Nic jiného, co by se více podobalo rozhlasovému vysílání, škola neměla. A publikum by bylo vnímavé. Nikdo by nemohl přeladit! Nakonec mnohé významné celebrity začínaly v rádiu, třeba Whoopi Goldberg. *I když nemá takový talent jako já*, pomyslela si Rachel.

Ředitel Figgins se opřel v křesle. „Není to špatný nápad. Paní Applethorpová si stěžovala, že když stojí před mikrofonem, mívá závratě.“

„Výborně!“ zvolala Rachel. Porážka paní Applethorpové byla jejím vítězstvím.

Ředitel Figgins přikývl a stiskl rty ve varovné křivce. „Můžeš začít, ale jenom na zkoušku. Dva týdny.“ Podíval se na hodinky. „Začít můžeš už dnes, pokud stihneš doběhnout do prezenční kanceláře.“

O deset minut později si Rachel upravila výšku mikrofonu a tvrdým kartáčem si pročísala vlasy. Bylo fuk, že ji nikdo neuvidí, chtěla vypadat co nejlépe. Scéna byla až příliš prostá. Prezenční kancelář neměla všechno vybavení, s nímž by Rachel ráda pracovala, ale hlavně že se něco děje.